

A. Σε ένα άρθρο που διάβασα στον Τύπο με θέμα τη συμπεριφορά των Νεοελλήνων ο αρθρογράφος, παραθέτοντας παραδείγματα και γεγονότα από την καθημερινότητά τους, διαπίστωνε την έλλειψη παιδείας που χαρακτηρίζει πολλούς από τους Νεοέλληνες. Απέδιδε αυτήν τη συμπεριφορά σε παγιωμένες αντιλήψεις που ενισχύονται και από την ανοχή του κοινωνικοπολιτικού συστήματος. Προέβλεπε μάλιστα ότι υπό αυτές τις συνθήκες το μέλλον της ελληνικής κοινωνίας διαγράφεται δυσοίωνα.

B1. α) ΛΑΘΟΣ («Η συλλογιστική προσέγγισης του θέματος ... του περιβαλλοντικού παράγοντα»), **β) ΛΑΘΟΣ** («Ένας ανησυχητικός αριθμός μαθητών ... δημόσια και ιδιωτική ιδιοκτησία»), **γ) ΛΑΘΟΣ** («Η ποιότητα ... ζητήματα και συμβάντα»), **δ) ΛΑΘΟΣ** («Αυτά τα δείγματα συμπεριφοράς ... δύσκολα ανατρέπονται»), **ε) ΣΩΣΤΗ** («Όλα αυτά ... δε διαγράφεται ιδιαίτερα ευοίωνα»).

B2. α) «Αυτά τα δείγματα συμπεριφοράς ... διαχείριση των προσωπικών και κοινωνικών ζητημάτων». Ο μακροπερίοδος λόγος επιλέγεται γιατί έχουμε ένα κείμενο επιχειρηματολογίας, στο οποίο ο πομπός εκφράζει περίπλοκες και σύνθετες σκέψεις, αφού επιδιώκει να πείσει τον αναγνώστη παρουσιάζοντας αναλυτικά τη συλλογιστική του πορεία. Αποτελεί δείγμα του υψηλού επιπέδου γνώσεων, του πνευματικού πλούτου και της πολύ καλής ικανότητας χειρισμού της γλώσσας από τον

πομπό. Επιπλέον, προσδίδει έμφαση και ένταση στον λόγο, με συνέπεια το κείμενο να αποκτά δυναμικό και γοργό ρυθμό. Με τον μακροπερίοδο λόγο το ύφος του κειμένου γίνεται σύνθετο, επίσημο και τυπικό. Βοηθά τον δέκτη να αντιληφθεί καλύτερα τις διαπλεκόμενες έννοιες που πραγματεύεται.

β) Τα παραδείγματα («Ένας ανησυχητικός ... αποτελούν συνηθισμένη καθημερινή ενέργεια») αποτελούν τεκμήρια τα οποία αξιοποιεί ο συντάκτης ως μέσα πειθούς, καθώς κάνει χρήση της επίκλησης στη λογική προκειμένου να υποστηρίξει τη θέση του ότι «η συμπεριφορά του μέλους της ελληνικής κοινωνίας, όπως αυτή εκδηλώνεται στην καθημερινότητά του και σε όλους τους τομείς, “προδίδει” την παιδεία που έχει αποκτήσει το μέλος μέσα από τη συμμετοχή και δραστηριοποίησή του στην οικογενειακή, σχολική και κοινωνική ζωή». Τα παραδείγματα συνδέουν με την εμπειρική πραγματικότητα, με συνέπεια η θέση του συντάκτη να διασαφηνίζεται και να εκτίθεται με πληρότητα. Επομένως, γίνεται περισσότερο πειστικός. Επιπλέον, τα παραδείγματα προσδίδουν στον λόγο αμεσότητα, ζωντάνια και παραστατικότητα. Τέλος, καθιστούν το κείμενο πιο εύληπτο από τον αναγνώστη.

B3. α) «Το κάστρο συνταράχτηκε. Μα δε λύγισε»: **Προσωποποίηση.** Η προσωποποίηση προσδίδει στον λόγο ζωντάνια, αμεσότητα, παραστατικότητα και πρωτοτυπία. Συγκεκριμένα, ο συγγραφέας παρουσιάζει με πολύ παραστατικό τρόπο το άκαμπτο φρόνημα των υπερασπιστών του Πολυτεχνείου, που μπροστά στην απειλή των τανκς δεν υποχωρούν, αλλά αντιστέκονται υπερασπιζόμενοι τα αγαθά της ελευθερίας και της δημοκρατίας.

«Ατσαλώνουν οι καρδιές»: **Μεταφορά.** Η μεταφορά (όπως και η παρομοίωση) συντονίζει ανόμοιες εικόνες διαστρωματώνοντας έννοιες και διαμορφώνοντας πρωτότυπους συσχετισμούς. Η μεταφορική χρήση της λέξης προσδίδει δύναμη στη

γλώσσα, πλούτο και δύναμη, εκφραστικότητα και ζωηρότητα. Με τη συγκεκριμένη μεταφορά ο συγγραφέας αποδίδει το θάρρος και τη γενναιότητα με την οποία οπλίζουν οι υπερασπιστές του Πολυτεχνείου μόλις εμφανίζονται τα τανκς. «η θάλασσα του λαού απ' έξω, στις λεωφόρους και τους δρόμους, συνταράχτηκε, σαν

να πέρασε από πάνω της αόρατο δρολάπι»: **Παρομοίωση**. Σκοπός της παρομοίωσης

είναι να φωτιστεί η σημασία του πρώτου συγκρινόμενου («η θάλασσα του λαού») στοιχείου μέσα από την αντιπαραβολή του με κάτι πιο συγκεκριμένο και σαφές («σαν να πέρασε από πάνω της αόρατο δρολάπι»). Μέσα από τη συγκεκριμένη παρομοίωση

αποκαλύπτεται μια νέα διάσταση (ψυχική αναστάτωση) ανάμεσα στα δύο συγκρινόμενα. Η σύγκριση μέσω της παρομοίωσης αυξάνει την ένταση και την αγωνία. Παράλληλα, η παρομοίωση προσδίδει ζωντάνια και παραστατικότητα στον λόγο.

«Αγκάλιασε τ' αγόρια του»: **Εικόνα (οπτική)**. Η εικόνα προσδίδει δύναμη, ζωντάνια, αμεσότητα και παραστατικότητα στον λόγο, ενώ παράλληλα αισθητοποιεί τα συναισθήματα του πατέρα απέναντι στους γιους του.

β) Στο συγκεκριμένο απόσπασμα ο συγγραφέας χρησιμοποιεί τον διάλογο και την περιγραφή. Ειδικότερα, ο διάλογος («–Παραδοθήτε! Καμιά απόκριση από πουθενά. Ξανά ο τηλεβόας:... Το αίμα μας είναι αίμα δικό σας!») αποτελεί μια καθαρά θεατρική τεχνική που προσδίδει στην αφήγηση δραματικότητα, φυσικότητα και ζωντάνια. Συμβάλλει στην πειστικότερη διαγραφή των χαρακτήρων (στρατιώτες, φοιτητές του Πολυτεχνείου) προσδίδοντας στην αφήγηση αληθοφάνεια. Εξυπηρετεί την εξέλιξη της δράσης, καθώς προετοιμάζει τις σκηνές που θα ακολουθήσουν (η είσοδος των τανκς στο Πολυτεχνείο, το οποίο σκορπίζει τον θάνατο και την καταστροφή). Ο συγγραφέας χρησιμοποιεί, επίσης, την περιγραφή («Ένα τεράστιο τανκς, σαν κολασμένο τέρας, φορτωμένο κανόνια και θανατική φωτιά...»). Με την περιγραφή αυτή παρουσιάζει το τανκς, αυξάνοντας την ένταση και την αγωνία του αναγνώστη και, παράλληλα, προοικονομεί τον θάνατο και την καταστροφή που θα προκαλέσει στη συνέχεια εισβάλλοντας στο Πολυτεχνείο.

Γ. Ανέκαθεν οι νέοι, ως πνεύματα ανήσυχα και ασυμβίβαστα, πρωτοστατούσαν σε επαναστάσεις και αγώνες για να διεκδικήσουν υψηλά ιδανικά και καλύτερες συνθήκες ζωής. Άλλωστε η αμφισβήτηση, η ορμή και η αντίδραση είναι συνυφασμένα με τη νεανική φύση. Γι' αυτό και οι νέοι δε συμβιβάζονται εύκολα αλλά επαναστατούν, όταν θεωρούν ότι αδικούνται ή όταν παραβιάζονται θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα, και θέτουν στόχους τους οποίους προσπαθούν να πραγματώσουν ακόμα και αν χρειαστεί να θυσιάσουν και την ίδια τους τη ζωή. Συμμετέχουν σε διαδηλώσεις, πορείες διαμαρτυρίας, καταλήψεις και αγώνες για να διεκδικήσουν τα δικαιώματά τους και έτσι να βελτιώσουν τις συνθήκες ζωής όχι μόνο της δικής τους αλλά και ολόκληρης της κοινωνίας. Αποτελούν το μέλλον της κοινωνίας και αισθάνονται την ανάγκη και την ηθική υποχρέωση να ανατρέψουν όλα τα κακώς κείμενα, προκειμένου να δημιουργήσουν έναν καλύτερο κόσμο, ειρηνικό, δίκαιο και δημοκρατικό.

Χαρακτηριστικό γνώρισμα των νέων αποτελεί η αμφισβήτηση της καθεστηκυίας τάξης, η δυναμική αντίδραση και η δυσκολία συμβιβασμού. Όραμά τους είναι μια

Έξυπνα και Εύκολα ... η Γνώση!

κοινωνία που θα προοδεύει και θα εμφορείται από νεωτεριστικές ιδέες, που θα εξελίσσεται στηριζόμενη όμως σε αληθινές αξίες και ιδανικά που εξυψώνουν τον άνθρωπο, όπως η ελευθερία, η δημοκρατία και η δικαιοσύνη. Γι' αυτό δεν μπορούν να μείνουν με σταυρωμένα τα χέρια απέναντι σε οποιασδήποτε μορφής αδικία, αναξιοκρατία και παραβίαση των αναφαίρετων ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Ακόμα και σήμερα που πολλοί, κυρίως οι μεγαλύτεροι, μέμφονται τη νέα γενιά για αδιαφορία, παθητικότητα και αποστασιοποίηση από την πολιτική και κοινωνική ζωή, οι νέοι οσμίζονται τα σημεία των καιρών και είναι έτοιμοι ανά πάσα στιγμή να επωμιστούν το βάρος του αγώνα ως μπροστάρηδες για τη διεκδίκηση των δικαιωμάτων και την καταπολέμηση της αδικίας.

Η τάση των νέων να ανήκουν σε μια ομάδα, επίσης, τους χαλυβώνει και τους δίνει ακόμα περισσότερο θάρρος, τόλμη κι αποφασιστικότητα. Μέσα από την ένταξή τους σε ομάδες που αποτελούνται από άτομα της ηλικίας τους καλλιεργούν αρετές, αξίες και οράματα που τους καθοδηγούν στη ζωή τους. Δημιουργούν ισχυρές φιλίες, αναπτύσσουν πνεύμα συνεργασίας, συλλογικότητας και αλληλεγγύης, και υιοθετούν ίδιες ιδέες και αντιλήψεις, που αποτελούν το εφαλτήριο για να αγωνιστούν όταν συνειδητοποιήσουν ότι αυτές καταστρατηγούνται.

Δ

Επικοινωνιακό πλαίσιο: Ανοιχτή επιστολή προς δημοσίευση στον Τύπο με σκοπό

να ασκήσει κριτική, να ενημερώσει, να πληροφορήσει, να διαμαρτυρηθεί για ένα σημαντικό ζήτημα κοινού ενδιαφέροντος.

Δομή: Ως προς τη δομή, διατηρεί τα γνωρίσματα μιας επίσημης επιστολής, μπορεί, όμως και να τιτλοφορείται.

Τίτλος

Προσφώνηση: Προς την εφημερίδα (π.χ. Αγαπητή σύνταξη). Ενδέχεται μια επιστολή που δημοσιεύεται να απευθύνεται σε κάποιο πρόσωπο ή Αρχή, οπότε η προσφώνηση γίνεται όχι προς την εφημερίδα, αλλά προς το πρόσωπο αυτό. Τοποθετείται στο αριστερό μέρος της σελίδας.

Πρόλογος: Αφορμή για τη σύνταξη επιστολής και στόχος του επιστολογράφου.

Κύριο μέρος: Έκθεση ενός θέματος, ενός προβλήματος, ενός φαινομένου, μιας άποψης κτλ. Απόδειξη με τη χρήση λογικών επιχειρημάτων, τεκμηρίων, διαπιστώσεων, παραδειγματικών αναφορών, μαρτυριών. Απόκρουση των αντίπαλων επιχειρημάτων (προβολή αντιρρήσεων, επιφυλάξεων, περιορισμών), που ισχυροποιεί τη θέση του αποστολέα.

Επίλογος: Περιεκτική ανακεφαλαίωση/ συμπέρασμα/ συνδυασμός και των δύο: Εκφράζεται ο σκεπτικισμός, η συγκρατημένη αισιοδοξία ή καλείται ο αποδέκτης της επιστολής να συμμεριστεί, να κατανοήσει, να ευαισθητοποιηθεί, να ανταποκριθεί έμπρακτα, να αναλάβει πρωτοβουλίες, να κινητοποιήσει φορείς.

Επιφώνηση: Γράφεται στο κάτω δεξιό άκρο και μετά τον επίλογο. Είναι ανάλογη με την προσφώνηση. Π.χ. Ευχαριστώ για τη φιλοξενία (για επιστολή στον Τύπο) ή Με σεβασμό (αν απευθύνεται σε πρόσωπο).

Υπογραφή: (Στις Πανελλαδικές εξετάσεις ο μαθητής δεν πρέπει να υπογράψει.)

Ύψος: Επίσημο, τυπικό, σαφήνεια λόγου, προβληματισμός, οικείο (ανάλογα με τον αποδέκτη και το μέσο που δημοσιεύεται).

Γλώσσα: ► Εναλλαγή ενεργητικής-παθητικής σύνταξης, παρατακτικής-υποτακτικής

Έξυπνα και Εύκολα ... η Γνώση!

σύνδεσης των προτάσεων, αναφορικής με την ποιητική χρήση της γλώσσας (επικαλούμενοι τη λογική αλλά και το θυμικό των αναγνωστών μας).

► Κατάλληλη και ορθή χρήση των σημείων στίξης, τα οποία αποδίδουν τη διάθεση, το συναίσθημα αλλά και το σχόλιο του συγγραφέα.

► Πρόσωπο ρημάτων: α', β' πληθυντικό γ' ενικό-πληθυντικό.

► Αποφυγή της κατάχρησης του λόγιου και εξεζητημένου λεξιλογίου επειδή ο αποστολέας είναι μαθητής

Τίτλος: Κοινόχρηστοι χώροι στο έλεος της καταστροφής

Προσφώνηση: Αγαπητή σύνταξη,

Πρόλογος

Ο πολιτισμός μιας κοινωνίας φαίνεται από τον τρόπο που φέρεται ο πολίτης στον δημόσιο χώρο της. Οι κοινόχρηστοι χώροι είναι αναμφίβολα κοινωνικοί χώροι, σημεία αναφοράς και συνάντησης, καθώς επίσης και ορόσημα για κάθε πόλη. Πλατείες, πάρκα, δημόσια κτίρια, γήπεδα, πεζόδρομοι ανήκουν στο σύμπλεγμα των δημόσιων χώρων. Με αφορμή την απογοητευτική εικόνα που παρουσιάζουν οι κοινόχρηστοι χώροι της πόλης μας αποφάσισα να γράψω αυτή την επιστολή για να επισημάνω τους παράγοντες που ευθύνονται γι' αυτή την αποκαρδιωτική εικόνα στις μέρες μας.

Κύριο μέρος

Ερώτημα 1ο:

1. Βασικός παράγοντας που ωθεί σήμερα στη ρύπανση αλλά και την καταστροφή των δημόσιων χώρων είναι ότι δεν τους λογαριάζουμε ως δικούς μας, άρα μπορούμε να τους φερόμαστε με ασέβεια και να τους καταστρέφουμε. Δε σκεφτόμαστε καν πως οι δημόσιοι χώροι ανήκουν πολύ περισσότερο σε όλους εμάς τους καθημερινούς ανθρώπους, που τους ζούμε, και πολύ λιγότερο ή σχεδόν καθόλου στους εκπροσώπους της πολιτικής ζωής. Κυριαρχεί η λανθασμένη αντίληψη ότι, αν κάτι δε μας ανήκει, δεν αποτελεί περιουσία μας, δεν αξίζει τον σεβασμό και την προσοχή μας. Δεν υπάρχει πιο ολέθρια ταύτιση από εκείνη του κράτους με τους δημόσιους χώρους και, αφού το κράτος ως έννοια και ως πραγματικότητα δε μας είναι χειροπιαστά, καταστρέφουμε τους δημόσιους χώρους που το αντιπροσωπεύουν. Η απαξίωση της δημόσιας ζωής γενικότερα έχει αντίκτυπο όχι μόνο στους εκπροσώπους της αλλά και στη δημόσια περιουσία.

2. Οι δημόσιοι χώροι δεν εμπνέουν συχνά προκειμένου να αποτελέσουν αντικείμενο σεβασμού. Γενικά δε σεβόμαστε το κράτος και τους θεσμούς και οτιδήποτε αντανακλά αυτούς τους θεσμούς. Το κράτος όμως δεν είναι άμοιρο ευθυνών γι' αυτή την αποκαρδιωτική εικόνα. Η ευθύνη του έγκειται στο γεγονός ότι δε φροντίζει να δημιουργήσει δημόσιους χώρους που θα εμπνέουν ζεστασιά και σεβασμό, δείχνοντας με αυτό τον τρόπο ειλικρινές και πραγματικό ενδιαφέρον για τον πολίτη και τις ανάγκες του. Άρα οι ψυχροί και απρόσωποι κοινόχρηστοι χώροι αντικατοπτρίζουν τον τρόπο που αντιμετωπίζει το κράτος τον πολίτη, με συνέπεια και αυτός με τη σειρά του να εκδηλώνει την οργή ή τη διαμαρτυρία του επάνω τους.

3. Το πρόβλημα έχει τις ρίζες του στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση. Εκεί όπου πολλοί δάσκαλοι θεωρούν ότι το να μουντζουρώνουν οι μαθητές το θρανίο είναι

Έξυπνα και Εύκολα ... η Γνώση!

καλλιτεχνική έκφραση και όχι κοινή καταστροφή της δημόσιας περιουσίας. Και έτσι οδηγούνται στην παρανόηση της ελευθερίας και στην υποτίμηση της ομορφιάς γύρω μας. Με την ίδια λογική χτίζουμε στον αιγιαλό, καίμε ή ρυπαίνουμε το δάσος, κατασκευάζουμε πολυκατοικίες, που θα φράζουν τα ποτάμια, τα κάνουμε όλα τσιμέντο για να ζωγραφίζουμε πάνω τους με σπρέι... Ποιος υπουργός Παιδείας θα μπορούσε να αναλάβει το πολιτικό ρίσκο να επιβάλλει τον σεβασμό στη σχολική περιουσία και στον δημόσιο χώρο από τα πρώτα χρόνια του σχολείου; Και ταυτόχρονα θα έχει την ικανότητα να πείσει ότι αυτή του η σταυροφορία δε θα έχει τίποτα το αυταρχικό, αλλά αντιθέτως θα ελευθερώνει τα παιδιά από την αυτοκαταστροφική μιζέρια και θα τους δίνει την ελευθερία να φτιάξουν αυτά την αυριανή κοινωνία σε καθαρό καμβά.

4. Η σύγχρονη εποχή χαρακτηρίζεται από τον άκρατο ατομικισμό και την επιδίωξη του ατομικού συμφέροντος σε βάρος του συλλογικού. Μεγάλη ευθύνη γι' αυτό φέρουν αναμφίβολα οι φορείς αγωγής και ιδιαίτερα το σχολείο και η οικογένεια. Το σχολείο διαμορφώνει μονοδιάστατες προσωπικότητες, που αντιμετωπίζουν τη γνώση χρησιμοθηρικά, και δεν καλλιεργεί το συλλογικό πνεύμα. Δε δημιουργεί συνειδητούς και υπεύθυνους πολίτες με επίγνωση των δικαιωμάτων αλλά και των υποχρεώσεών τους, που θα προτάσσουν το εμείς κι όχι το εγώ. Εξίσου μεγάλη ευθύνη έχουν οι γονείς, που, απορροφημένοι από τον καθημερινό αγώνα, περιορίζονται στο να εξασφαλίσουν μόνο τα υλικά αγαθά στους νέους μη φροντίζοντας να τους διαμορφώσουν έναν σωστό χαρακτήρα. Με την κοινωνική συνείδηση, επομένως, και την αντίληψη της συλλογικής ευθύνης να είναι σε νηπιακό στάδιο, οι άνθρωποι παραμένουν νοητικά εγκλωβισμένοι σε μία κοινωνικά άγονη αντίληψη της ευθύνης. Την υποβαθμίζουν νοηματικά σε «φταίξιμο», σε ατομική υπόθεση κάποιων και, μάλιστα, με έναν στενόμυαλο, επιλεκτικό και μη παραγωγικό τρόπο.

Μεταβατική παράγραφος

Καμία αιτία, όσο σοβαρή κι αν είναι, δε δικαιολογεί κανενός είδους βανδαλισμό ή καταστροφή της δημόσιας περιουσίας. Αν θέλουμε να αποκαλούμαστε πολιτισμένη κοινωνία, είναι ανάγκη να εξαλειφθούν τέτοιου είδους φαινόμενα που αμαυρώνουν την εικόνα της και να δείξουμε τον απαιτούμενο σεβασμό σε καθετί κοινόχρηστο. Σημαντικό ρόλο στην ανάκτηση του χαμένου σεβασμού καλούνται να διαδραματίσουν οι φορείς αγωγής

Ερώτημα 2ο:

1. Το σχολείο μπορεί να συμβάλλει στην καλλιέργεια του σεβασμού απέναντι σε καθετί κοινό μέσα από συμβατικές μορφές δράσης. οι ομιλίες, οι συζητήσεις και οι ημερίδες αποτελούν την πιο συνηθισμένη πρακτική που μπορεί να κινητοποιήσει και να ενημερώσει τους μαθητές αλλά και την κοινή γνώμη σε σχέση με τα προβλήματα των δημόσιων χώρων και την ανάγκη προστασίας τους. Αν μάλιστα στις εκδηλώσεις αυτές προσκαλούνται και επιστήμονες ή επιστημονικοί φορείς που θα αναφέρονται τεκμηριωμένα στους κινδύνους που ενέχει η αλόγιστη ρύπανση ή καταστροφή κοινόχρηστων χώρων, ή στην ιστορική και πολιτιστική αξία κάποιων μνημείων που βεβηλώνονται κατά καιρούς, τότε θα αποκτήσει το όλο εγχείρημα και επιστημονική τεκμηρίωση.

2. Επίσης, είναι ανάγκη και οι δύο βαθμίδες της εκπαίδευσης να αναλάβουν

Έξυπνα και Εύκολα ... η Γνώση!

εκπαιδευτικές πρωτοβουλίες που θα καλλιεργούν μια νέα στάση των παιδιών απέναντι στον δημόσιο χώρο, ο οποίος τις τελευταίες δεκαετίες κακοποιείται και υποβαθμίζεται αισθητικά από κάθε είδους επεμβάσεις. Επιβάλλεται η ευαισθητοποίησή των παιδιών, με κύρια εργαλεία τα εκπαιδευτικά προγράμματα. Μέσα από προγράμματα που αφορούν την υιοθέτηση σημαντικών δημόσιων κτιρίων και έργων τέχνης που εκτίθενται σε κοινή θέα και στολίζουν την πόλη οι μαθητές με βιωματικό τρόπο θα ασκηθούν να βλέπουν με ωριμότερη ματιά τη γειτονιά τους, το χωριό τους, την πόλη τους. Θα εκτιμήσουν ακόμη περισσότερο τον δημόσιο χώρο, θα τον σεβαστούν, θα τον αγαπήσουν, θα αντιληφθούν καλύτερα ότι τους συνανήκει και θα κατανοήσουν και θα αποδεχτούν τη συνευθύνη της ορθής χρήσης και αξιοποίησής του.

3. Οι γονείς, μέσα από το δικό τους παράδειγμα, οφείλουν να καθοδηγήσουν τα παιδιά τους προς την καλλιέργεια μιας αυξημένης κοινωνικής ευαισθησίας και συνειδητής υπευθυνότητας απέναντι στη δημόσια περιουσία. Ο ενήλικας που φεύγει από την οικογενειακή του εξόρμηση στην παραλία αφήνοντας πίσω τα απορρίμματά του ή που με χαρακτηριστική άνεση εκπαραθυρώνει ό,τι του είναι άχρηστο μέσα από το αυτοκίνητο, είναι το πιο αρνητικό πρότυπο για το παιδί του. Ο σεβασμός προς το περιβάλλον μας, η εκτίμηση για τις κρατικές παροχές είναι επιλογή και στάση ζωής και θα πρέπει να αποτελέσει αντικείμενο μίμησης από τα πρώτα χρόνια της ζωής του παιδιού.

4. Επιπλέον, οι κοινές δράσεις που θα οργανωθούν κυρίως από το σχολείο μπορούν να συμβάλουν στην καλλιέργεια του σεβασμού για τους δημόσιους χώρους. Ειδικότερα, μπορούν να οργανωθούν δράσεις για την απορρύπανση χώρων (παραλίες, πάρκα, πλατείες κ.ά.) και την ανάδειξη του φυσικού κάλλους, καθώς και εκπαιδευτικές επισκέψεις στο ιστορικό κέντρο πόλεων, σε βιβλιοθήκες και διατηρητέα κτίρια. Έτσι, οι νέοι θα γνωρίσουν την ιστορία των χώρων αυτών, τη συμβολή τους στον πολιτισμό και τη σημερινή τους αξιοποίηση. Μέσα από αυτή την επαφή θα σταματήσουν να βλέπουν τους δημόσιους χώρους ως κάτι άψυχο και απρόσωπο και θα το εκτιμήσουν περισσότερο.

Επίλογος

Οφείλουμε όλοι να σεβόμαστε τη δημόσια περιουσία, γιατί είναι περιουσία του κάθε πολίτη. Το να περιφρονούν κάποιοι τον δημόσιο χώρο, που είναι και δικός τους χώρος, σημαίνει ότι περιφρονούν τόσο τους άλλους όσο και τον εαυτό τους. Οτι βάζουν κι αυτοί το χεράκι τους για να κάνουν χειρότερη τη ζωή τους και την πόλη τους.

Αποφώνηση

Ευχαριστώ για τη φιλοξενία